

Gyertyagyújtás 2012. december 2. – Konrád atya

Kedves Fiúk, szombaton tévéseket vezettem a bazilikában, az éjféli mise közvetítését készítettük elő. A rendező a templom bejárása közben felém fordult és azt kérdezte: ugye karácsonyra visszateszitek a Szent Márton üvegablakot a keleti ablakba. Néztam rá, és bevallom, nem volt kapásból megfelelő válaszom. Frappánsan akartam válaszolni, mert a számomra legfontosabbra kérdezett rá. A bazilika felújítása óta számomra a keleti ablak csakis az ónix ablak lehet, az, amely nem Szent Márton, hanem a magasságból felkelő fény, az újra eljövő Krisztus szimbóluma. Az, amely minden napkeltekor megmutatja, milyen dicsőségben, ragyogása teljében érkezik el az Úr.

A most sötétségbe burkolózó bazilika jól példázza életünket, amelyben Krisztus újra eljövetele egyelőre csak ígéret: be nem teljesedett, – ám hitünk szerint megvalósulásban lévő látomás. Sötét van most, de keresztény hittel tudjuk, hogy kelet felé kell nézni, mert ott van a hely, az ónix ablak, amelyen át majd felragyognak – előbb halványan, vörösen, majd egyre égetőbbben, ragyogóbban a felkelő nap fényei.

Persze, úgy tűnik, az ember nehezen viseli el a sötétet, a hajnal várását. Mesterséges fényeket használunk, lámpákat, amelyek elűzik az éjszaka félelmét. A világból jöttetek vissza ma estére ide a Szent Hegyre, a világból, amely ebben az időben különösen is kivilágítja az éjszakát füzérekkel, izzósorokkal. De ugyanúgy itt a bazilikában is: higanygőz lámpák sárga ragyogása világítja meg az ónix ablakot. Bizony, a bazilika ónix ablaka ebben is jól tükrözi a világot: annak veszélyét, hogy ha nincs türelmünk megvárni a hajnalt, akkor saját elektromos fényeinket keverjük össze a világossággal. Ha megfáradunk a fény várásában, akkor fennáll annak a veszélye, hogy beérjük jól-rosszul világító ledekkel, neoncsövekkel és halogén lámpákkal, lecseréljük a nap ragyogásának várását mesterséges világítással. És bizony lesz, aki szakértőjévé válik a mesterséges fényeknek, lesz, aki egyre több világítótestet hajszol, mert nincs megelégedve fényerejükkel – és lesz, aki ránk tukmálja a mesterséges fények profétájaként saját világító termékét, sőt azt kiáltja: emberek, ne várjátok a fényre, az úgysem jön el – élvezzétek a lámpákat. Hisz ezek adják az igazi fényt, az életet.

Nem szeretnék leragadni a világ szidalmazásánál, hisz az, hogy az emberi szívek vágyát földi dolgokkal próbáljuk teletömni, arra utal, hogy valami nagyon mélyre vágyik a szívünk – amit a világ nem adhat meg. Szükségünk van az életünkben útmutató fényekre, amelyek Krisztus világosságát jelzik előre, figyelmeztetnek, hogy várjunk rá. És bizony az ablakot kívülről megvilágító higanygőz lámpákon túl – a nap világosságára emlékezve – itt a bazilikában is őrizzük a fény szilánkjait. Az óvatosan lobogó gyertyák, az első láng az adventi koszorún, az ónix tartóba foglalt olajlámpák az altemplomban Szent Márton ereklyéje felett, a főoltár ónix foglalatban égő örökmécsese mind-mind az ónix ablakon át besütő felkelő nap egy-egy lángocskája, amely arra hivatott, hogy ébren tartsa a reményt: emeljük tekintetünket az ónix ablakra, keletre, és várjuk Krisztus, a dicső nap eljövetelét.

Fiúk, érdemes úgy élnünk egyetlen, földi életünket, hogy otthon vagyunk benne, de nem engedjük, hogy elfeledkezzünk arról, hogy egyben várunk is: várakozunk Krisztusra. Ő a derűs világosság, akiről hittel valljuk, hogy újra eljön, amiként felkel a nap az égen.

Ó fényes nap, ó szép csillag,
Téged vágyunk mi látni csak.
Kelj fel, napunk, fényességed
Úzze el a sötétséget.